

[Halvgaard]

andre grupper i samfundet, der har vanskeligheder med økonomien.

Nu synes man altså, at de uddannelsessøgende har krav på, at man én gang for alle finder en løsning, der kan klare deres problemer. Spørgsmålet er så, om det er at klare problemerne, at man låner unge penge til uddannelser, der ingen brug er for. Tænk blot på de barske kendsgerninger, der kan læses f. eks. i Perspektivplan II om den eksplosion især inden for de højere uddannelser, der vil komme, og som allerede er kommet, hvis udviklingen får lov til at fortsætte som hidtil. Det er et alvorligt samfundsproblem, som ansvarlige politikere må se i øjnene, når der skal tages stilling til forslag, som behandles her om yderligere studiestøtte.

Danmark har allerede på nuværende tidspunkt stort set uddannet mere end rigeligt af lærere, bibliotekarer, jurister osv. til at klare behovet for resten af dette århundrede. Derfor er det simpelt hen sløseri med menneskeskæbner og med skatteydernes penge, når flertallet her i folketinget stadig accepterer, at godt 19.000 – totalrammen, som blev vedtaget, jeg tror det var i 1976 – hvert år skal optages på vore universiteter og højere læreanstalter, kun med udsigten til arbejdsløshed.

Tallet burde i de kommende år, som fremskridtspartiet i sin tid foreslog, være betydelig lavere, vel ca. 3.000–5.000 om året, og så fortrinsvis med henblik på uddannelse af læger, ingeniører og folk inden for handelsområdet.

For at Danmarks problemer kan blive løst, må samfundet sørge for, at de kommende års ungdomsgenerationer stort set kommer ud i de praktiske erhverv. Disse må derfor ikke diskrimineres i forhold til boglige uddannelser. Det vil de blive, hvis vi ikke yderligere begrænser adgangen til de højere akademiske uddannelser.

Fremskridtspartiet er positivt med hensyn til at erstatte de statsgaranterede banklån med rene statslån, men vi kan ikke medvirke til at gøre disse lån rente- eller afdragsfri i studietiden. Endvidere kan vi tilslutte os, at lånene ydes uden hensyntagen til forældrenes indtægt og formueforhold.

Herudover vil fremskridtspartiet ikke medvirke til en yderligere revision af Statens Uddannelsesstøtte, før adgangen til de højere akademiske uddannelser skærpes væsentligt i

overensstemmelse med samfundets behov og samfundets økonomiske forudsætninger.

Jeg er helt enig med undervisningsministeren, når hun udtaler, at det er paradeforslag og uanstændige forslag på baggrund af hele landets økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation.

Ebba Strange (SF):

Undervisningsministeren havde principiel sympati – og det er da altid noget at samle på – og kaldte det i øvrigt et paradeforslag, det forslag, som SF og VS i fællesskab har fremsat om en forbedring af Statens Uddannelsesstøtte. Jeg vil godt sige, og det vil jeg sige helt alvorligt, at jeg mener ikke, det er paradeforslag. Ministeren siger, at det vil koste adskillige milliarder kroner. Vi har regnet det ud til at koste et sted mellem 2 og 3 mia kr. Det er selvfølgelig mange penge. Det kan være, ministeriet vil regne det ud til at koste mere. Det kommer selvfølgelig an på, hvordan man regner. Det er en af grundene til, at vi ikke har skrevet en hel masse beregninger på. Hvordan regner vi egentlig disse ting ud? Vi får jo mange rapporter fra dag til anden om, hvordan de studerendes vilkår er, og vi har bl. a. fået nogle meget interessante redegørelser fra det centrale uddannelsesråd om, hvordan de studerende sammensætter deres indkomst. I den forbindelse har man regnet ud, at de studerende besætter ca. 20.000 arbejdspladser. Hvis det er rigtigt, og hvis en væsentlig forbedring af uddannelsesstøtten medfører en meget kraftig nedgang i det erhvervsarbejde, som de studerende har ved siden af deres studier, er det klart, at vi sparer penge dér, nemlig arbejdsløshedsunderstøttelse, for så skaffer vi job til de mennesker, som vi fra SFs side synes det er vigtigere at skaffe job til end at skaffe job til de studerende. Det er selvfølgelig et af formålene med at fremsætte det forslag, vi har fremsat – og fremsætte det nu – at vi godt vil være med til at give de studerende mulighed for at koncentrere sig i højere grad om deres studier, medens de studerer, og så lade alle de andre unge mennesker, der går og søger job, og som ikke har tænkt sig at studere, få de job, der er at få.

Et andet beløb, som også er interessant, når man skal diskutere, hvad dette koster, er, hvad den meget dårlige ordning, som blev